

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΣΑΡΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ...

ΣΤΟΝ Βορρά, τον χειμώνα, οι μέρες είναι μικρές και οι νύκτες μεγάλες και σ' αυτά τα γεωγραφικά μήκη και πλάτη ζω εδώ και 27 χρόνια. Τα βράδυα, που καμμιά φορά οι μπάντες είναι κλειστές ή που το QRM γίνεται αυτούφορο, ασχολούμαι με την τακτοποίηση του χάσους του γραφείου μου. Αυτό δεν γίνεται βεβαίως τακτικά, διότι πιστεύω ότι «αυτοί που κρατούν τάξη, είναι οι τεμπέληδες που βαριούνται το φάξιμο...».

Μια τέτοια νύχτα, λοιπόν, ξεφυλλίζονται το τεύχος № 5 των "SV NEWS" κόλλησα στο άρθρο του φίλου Γιάννη-SV1HE, που διαβάζοντάς το μου θύμησε ένα σωρό πράγματα από τα περασμένα.

Το έτος 1944 έμενα στο Παλαιό Φάληρο, στην οδό Θετίδος 10. Μετά την απελευθέρωση, ακριβώς απέναντι από το σπίτι μου, σ' ένα τεράστιο άχιστο οικόπεδο ήρθε και εγκαταστάθηκε ένα τάγμα μεταφορών του αγγλικού στρατού.

Το οικόπεδο γέμισε ζαφνικά με φορτηγά αυτοκίνητα, ένα συνεργείο επισκευών και μια παράγκα για το διοικητήριο του τάγματος. Εκεί μέσα, μεταξύ άλλων, ήταν εγκατεστημένος και ένας ασύρματος. Μετά από δυο χρόνια, περίπου, θα ήταν ίσως αρχές του 1947, το τάγμα αποχώρησε, εγκαταλείποντας στο οικόπεδο ένα σωρό σαβούρες. Οι σαβούρες αυτές έγιναν, φυσικά, αυτομάτως για τους κατοίκους της περιοχής και κυρίως για μας τους πιτσιρικάδες, αντικείμενο πλιάτσικου. Δεν είχε καλά-καλά το τελευταίο αγγλικό αυτοκίνητο εγκαταλείψει τον χώρο, όταν ορμήσαμε όλοι μαζί μέσα στο ακόμα συρματοπλεγμένο οικόπεδο ελπίζοντας, ότι κάτι χρήσιμο θα βρούμε εκεί για να το κουβαλήσουμε στο σπίτι.

Ανάμεσα σε παλαιά λάστιχα, κατεστραμμένες μπαταρίες, άδεια κάνιστρα βενζινής και ένα σωρό άλλα σιδερικά, ψάχναμε και ξεδιαλέγαμε. Η δική μου «λεία», από την επιδρομή αυτή, ήταν δυο τρία στραβωμένα κατσαβίδια, ένας παπαγάλος, δυο ρουλεμάν και ...ένα ζευγάρι ακουστικά!

Τα ρουλεμάν χρησιμοποιήθηκαν ταχύτατα για την κατασκευή ενός πατινιού, με όλες τις προδιαγραφές της τότε τεχνολογίας, με το οποίο όλη η παρέα όργωνε την οδό Αγίου Αλεξάνδρου, έναν από τους τέσσερεις τότε ασφαλοστρωμένους δρόμους του Παλαιού Φαλήρου. (Αν πάτε σήμερα στην οδό Αγίου Αλεξάνδρου και

βρείτε θέση για να παρκάρετε, στείλτε μου, παρακαλώ μια QSL κάρτα...). Τα ακουστικά, όμως, λόγω ελλείψεως αντικειμένου επενδύσεως, κατέληξαν μέσα σε μια κασόνα, με διάφορα άλλα παιγνίδια των παιδιών της εποχής εκείνης, όπως π.χ. κάλυκες από σφαίρες πολυβόλων, ένα κράνος του γερμανικού στρατού, μερικά θραύσματα από τις βόμβες που έριχναν οι σύμμαχοι Άγγλοι και Αμερικάνοι στον Πειραιά και διάφορα άλλα τέτοια αντικείμενα.

Τα ακουστικά αυτά παρέμειναν εκεί θαμμένα για ένα-δυο χρόνια, μέχρι την ημέρα που ψάχνοντας στο Μοναστηράκι να βρω καμμιά παλαιά «Μάσκα», (η «Μάσκα» ήταν τότε ένα εβδομαδιαίο περιοδικό, που δημοσιεύει τις περιπέτειες του Ταρζάν και της Τσίτας, καθώς και των ηρώων της Αριζόνας και του Τέξας), έπεισε στα χέρια μου ένα μισοσκισμένο περιοδικό, χωρίς εξώφυλλο, που ως κύριο άρθρο είχε: «πώς να κατασκευάσετε μόνοι σας ένα ραδιόφωνο».

Επρόκειτο για την περιγραφή ενός δεκτού, που χρησιμοποιούσε ένα πηνιό, ένα πυκνωτή, ένα γαλινίτη (για τους νέους, που φυσικά δεν ξέρουν τι είναι ο γαλινίτης, το πράγμα αυτό είναι ένα ορυκτό, με το επιστημονικό όνομα θειούχος μόλυβδος, το οποίο έχει ιδιότητες ημιαγωγού. Με άλλα λόγια, ο προπάππους μιας σημερινής διόδου) και δυο ακουστικά, 2000 ΟΗΜ το κάθε ένα.

Πλήρωσα, γι' αυτό το μισοσκισμένο περιοδικό κάπου μια δραχμή της σημερινής εποχής, γιατί τότε με τον πληθωρισμό είμασταν όλοι εκατομμυριούχοι, και μέσα στο τραμ, που πήγαινε τότε μέσω Τζιτζιφών στο Παλαιό Φάληρο, άρχισα να το διαβάζω.

Η κατασκευή του πηνιού ήταν σχετικά απλή, για κεραία υπήρχαν αρκετά σύρματα, τα ακουστικά υπήρχαν: έπρεπε να «οικονομήσω» ένα πυκνωτή και τον γαλινίτη.

Την εποχή αυτή, ήμουν περίπου 15 χρονών. Ψάχνοντας, για τα δυο πάρα πάνω «σπάνια εξαρτήματα», έφτασα κάποτε και στην στοά Πεσματζόγλου. Μπροστά από το «ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΡΑΔΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ Γ.Ε. ΓΕΡΑΡΔΟΥ». Μπαίνοντας μέσα, δειλάδειλά, αντίκρυσα την πλάτη ενός ανθρώπου καθισμένου σε μια καρέκλα, στο βάθος του εργαστηρίου, μπροστά σε ένα τεράστιο μηχάνημα, που αποτελείτο από τέσσερεις σιδηρογνωνίες και τέσσερα ξύλι-

να λουστραρισμένα ράφια: πάνω στο καθένα απ' αυτά κάτι περιέργα μηχανήματα με κουμπιά, διακόπτες και κλίμακες και τον άνθρωπο να τα σκαλίζει.

Ο άνθρωπος, ήταν ο Γιώργος Γεράρδος και τα μηχανήματα δεν ήταν τίποτε άλλο, παρά τα όργανα του εργαστηρίου του.

Ακούγοντας τα βήματά μου, σηκώθηκε και όπως ήταν λεπτός-λεπτός και εγώ πιτσιρίκος, μου φάνηκε ότι είχε μπορεί τουλάχιστον 2 μέτρα. Με κοίταξε από πάνω με-χρι κάτω, με «έκωφε» που θα λέγαμε σήμερα, και με ρώτησε τι θέλω. Όταν του είπα, τι ζητούσα, και τι ήθελα να φτιάξω, το βλέμμα του πήρε μια περιέργη λάμψη, γύρισε προς τον πάγκο του, πήρε ένα χαρτί και ένα μολύβι και με ρώτησε: «Μπορείς να σχεδιάσεις, το πώς θα συνδέσεις αυτά τα εξαρτήματα μεταξύ τους;» Με χέρι, που έτρεμε, τράβηξα μερικές γραμμές στο χαρτί, ζωγράφισα και τα εξαρτήματα, διότι δεν είχα ιδέα ποιά ήταν τα ηλεκτρικά τους σύμβολα, και του το έδωσα...

Έριξε μια ματιά στο χαρτί, χαμογέλασε και μου είπε: «Σωστό είναι έτσι, αλλά θα πρέπει να βάλεις το λιγότερο, 30 μέτρα σύρμα για την κεραία και να της βάλεις και μονωτήρες. Την γείωση να μην την συνδέσεις στο καρφί, όπως μου σχεδίασες, αλλά να την συνδέσεις πάνω στην βρύση».

Αγαπητοί φίλοι, αυτό ήταν το πρώτο μάθημα ραδιοηλεκτρολογίας της καρριέρας μου!

Φυσικά, ο Γιώργος μου έδωσε αμέσως, όχι μόνον τον γαλινίτη και το πυκνωτή, αλλά και ένα σωρό πληροφορίες, για την κατασκευή του «δέκτη», ο οποίος λειτουργούσε θαυμάσια και έκανε λήψη του Ραδιοφωνικού Σταθμού Αθηνών, του, τότε, Εθνικού Ιδρύματος Ραδιοφωνίας.

Από την εποχή εκείνη, έγιναν και εγώ ένας από τους τακτικούς «πελάτες» του Γιώργου Γεράρδου, ο οποίος, φυσικά, σε κάθε συνάντησή μας, δεν έχανε ποτέ την ευκαιρία, να μου μιλάει για τον ραδιοεραστικόνισμό.

Το 1952, τελειώνοντας το Γυμνάσιο, γράφτηκα στην Ραδιοτεχνική Σχολή Αθηνών του Μιχάλη Αναστασιάδη και από τότε πλέον άρχισα να εμπαιδώνω και θεωρητικά, αυτά που μου είχε διδάξει πρακτικά ο Γιώργος Γεράρδος.

Το 1954, είχα ήδη μάθει τηλεγραφία και

SV

είχα κατασκευάσει και τον πρώτο μου πομπό, με μια λυχνία 6V6 και ένα δίπολο για... πειραματικούς σκοπούς. Εάν κανείς το «πειραματικούς» το διάβασε πειρατικούς, εγώ δεν ξέρω τίποτα.

Στις 15 Οκτωβρίου 1959 και κατόπιν παροτρύνσεως και υποδείξεως του Γιώργου Γεράρδου, ο οποίος είχε κατορθώσει, με χίλια βάσανα και κόπους να πάρει ένα χρόνο πριν, μια προσωρινή άδεια λειτουργίας ραδιοεραστεχνικού σταθμού, με το χαρακτηριστικό SVIAG, κατέθεσα, στο, τότε, Υπουργείο Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων, στην Διεύθυνση Τηλεπικοινωνιών, μια αίτηση με την οποία, ζητούσα να μου χορηγηθή η άδεια λειτουργίας εραστεχνικού ραδιοτηλεφωνικού πομπού. Εκείνη την εποχή, ο Γιώργος Γεράρδος, επειδή είχε κάνει σκοπό της ζωής του την ψήφιση του νόμου περί ραδιοεραστεχνών, έβαζε όλους τους φίλους του να καταθέτουν ανάλογες αιτήσεις στο Υπουργείο, για να μπορέσει να δημιουργήσει μια βάση και κατά κάποιο τρόπο ένα

μέσον πιέσεως των Αρχών, για να επιτύχη τελικά την ψήφιση του πολυπόθητου νόμου.

Η αίτησή μου, κατετέθη τότε στο Υπουργείο και πήρε τον αριθμό Πρωτοκόλλου 109237 της 15ης Οκτωβρίου 1959.

Είναι περιττό να προσθέσω, ότι από το τότε Υπουργείο δεν πήρα καμμία απάντηση, αλλά ένα ωραίο πρωτό του Δεκεμβρίου του 1959, ήρθε στο εργαστήριό μου επισκευής Ραδιοφώνων και ΠΙΚ-ΑΠ, διότι τότε από τηλεόραση δεν είχαμε ιδέα, ένας αστυνομικός του ΙΒ Παραρτήματος Ασφαλείας του Παλαιού Φαλήρου, ο οποίος μου είπε, ότι ο Διοικητής του Τμήματος θέλει να μου μιλήσῃ. Φυσικά, αν μπορούσα ας έκανα και αλλοιώς παρουσιάστηκα στον Διοικητή, ο οποίος με ρώτησε: «Τι απδίες είναι αυτές που ζητάς από το Υπουργείο;».

Αγαπητοί φίλοι, δυστυχώς, αυτή ήταν η κατάσταση εκείνη την εποχή. Η εποχή όμως, δεν με εμπόδιζε καθόλου, από το σπίτι της θείας μου στον Άγιο Νικόλαο της Γλυφάδας, να συνεχίζω τις «πειραμα-

τικές μου εκπομπές», αναπτύσσοντας ένα ιδιαίτερο ταλέντο στο δανεισμό ή την εφεύρεση διαφόρων ελληνικών χαρακτηριστικών, που, κάποτε, θα έπρεπε να δοθούν, όπως και εδόθησαν στους έλληνες ραδιοερασιτέχνες. Και τώρα, ο επίλογος αυτής της ιστορίας:

Τον Απρίλιο του 1963, έφυγα από την Ελλάδα και εγκαταστάθηκα στο Μόναχο, όπου γράφτηκα στο εκεί Πολυτεχνείο. Ένα χρόνο μετά, έδωσα εξετάσεις και απέκτησα την πολυπόθητη άδεια, με το χαρακτηριστικό DJOTU.

Τον Οκτώβριο του 1965, έκανα το πρώτο μου QSO με τον Γιώργο Γεράρδο, πάνω από 15 χρόνια μετά από την πρώτη μας γνωριμία. Σήμερα είμαι βέβαιος, ότι εκείνη η πρώτη γνωριμία έπαιξε τον σημαντικότερο ρόλο για την εκλογή του μετέπειτα επαγγέλματός μου.

73 και πολλά DX
Δημήτρης

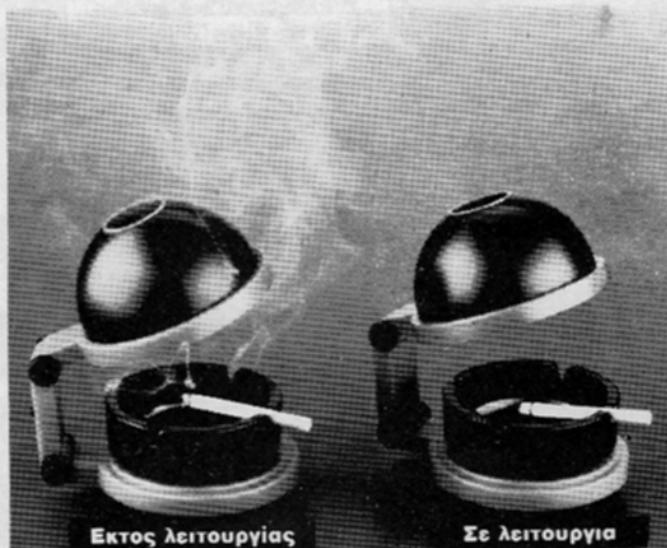
**ΤΙΣ ΑΠΕΡΑΝΤΕΣ ΝΥΧΤΕΣ ΤΩΝ CONTESTS,
ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΆΛΛΕΣ ΜΕΡΕΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ
«ΘΟΛΩΝΕΙ» ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΣΤΟΝ ΚΑΠΝΟ
ΑΠΟ ΤΑ ΤΣΙΓΑΡΑ, ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΤΕ ΤΟ
«ΞΥΠΝΟ»**

IONIZER SMOKEPER

**ΣΤΕΛΝΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΕΠΙ
ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗ ΠΡΟΣ 6000 ΔΡΧ/ΣΥΣΚ.
ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΤΕ ΣΤΟ 01-9420356 (SV1MO)**

**ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥΣ ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ
ΕΞΟΔΑ ΘΑ ΠΛΗΡΩΘΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟΝ
ΑΠΟΣΤΟΛΕΑ.**

Για τους παθητικούς καπνιστές...
SMOKEPER
(ΣΜΟΚΙΠΕΡ)
Ο μοναδικός «καπνοφάγος»

Εάν δεν θέλετε να είναι παθητικοί καπνιστές
το παιδί σας και οι γύρω σας η λύση είναι
SMOKEPER

ΠΩΛΗΣΗ ΛΙΑΝΙΚΗ - ΧΟΝΔΡΙΚΗ

M. ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΛΑΚΗΣ

MARATHON PR/TS KORAH 54 ΜΟΣΧΑΤΟ 183 45 ΤΗΛ: 94.20.356

SV

NEA

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΡΤΙΟΣ '91

ΕΦΕΒ

15